

Jūratė Stučinskaitė. Susitikimas tyloje

„Artuma“ Nr. 4, 2009 m. balandis

Nebijokite pasinerti į tylą. Ji atveria giliausias širdies paslaptis, joje gimsta gyvybė, viltis, džiaugsmas. Tylos ir maldos patirtis ypač svarbi šiandien, kai vis daugiau nerimo, o žodis „krizė“ jau tampa pradedančių kalbėti vaikų vienu pirmųjų žodžių. Tik kur galėčiau nutilti ir klausytis, žvelgti į save ir aplinką tiesos akimis, išmokti pastebėti dažnai giliau nei ant paviršiuje slypinčius vilties daigus, Dievo pėdsakus žemėje?

Viena iš galimybių – šventojo Ignaco Lojolos Dvasinės pratybos. Tai įvairios dvasinės praktikos, kurias atlikti padeda dvasinis palydėtojas. Visoms pratyboms skiriamas mėnuo. Lietuvoje nemažai žmonių jas atlieka dalimis – po vieną savaitę per metus.

Pratybų tikslas – pažinti Jėzų, Jį pamilti ir Juo sekti. Kad šis apsisprendimas už Kristų nebūtų trumpalaikis, jam rengiamasi labai nuosekliai. Iš pradžių žmogus kviečiamas suvokti, kam jis yra sukurtas, ir trokšti gyventi vidinėje laisvėje. Svarbiausia pratybų mintis – „žmogus yra sukurtas Dievą šlovinti, garbinti ir jam tarnauti“ – mano širdžiai buvo svetima, kol netapo aišku, kad „Dievo garbė yra laimingas žmogus“, kad laimė ir Dievo valia – tai tas pat. Dievas be galo mane myli ir sukūrė pilnatvei. Ir jei noriu būti laiminga, turiu vadovautis vidiniu kompasu, rodančiu kryptį link Dievo. Jam tarnauti reiškia atpažinti vidinius Šventosios Dvasios judesius ir jais vadovautis. Tai neša gėrį ir susitaikymą man, aplinkai, artimiesiems.

Per pirmąją savaitę Dievas leido pažinti nuodėmės blogį, gailėtis ir apsispręsti gyvenimą keisti gėrio link. Čia pirmą kartą patyriau dienos peržvalgos naudą bei jos būtinumą. Anksčiau man visada buvo sunku ją atlikti. „Saldainiukas“, kuriuo Dievas mane „nupirko“, buvo kitoks požiūris: juk ši peržvalga nėra mano pačios monologas ar „ataskaita“, bet gyvas, gydantis, keičiantis, padedantis atpažinti klaidų ir džiaugsmo priežastis pokalbis. Šiuo nauju suvokimu žengiau pirmą tvirtą žingsnį, sustabdžiusį besaikį savęs kaltinimą ir ėjimą į užsisklendimą. Pamačiau kovos lauką, kuriame turiu pasipriešinti pagundai ir pasakyti „ne“ vos tik ją atpažinusi. Ir tikrai nereikėjo priešintis „iki kraujo“. Tai, kas seniau atrodė neįveikiami, ydos, tiesiog suaugusios su manimi, kažkoku būdu pradėjo „atsiskirti“. Jos nebuvau aš.

Per antrąją Dvasinių pratybų savaitę šv. Ignacas ragina prašyti vidinio Jėzaus pažinimo, apmąstyti Jo gyvenimą, veiklą. Ši savaitė paprastai skiriama luomui pasirinkti (jei jis dar nepasirinktas) ar savo pašaukimui pagilinti. Kiekvienas kviečiamas stoti po Jėzaus vėliava. Žvelgiau į Jėzaus akis, klausiausi Jo žodžių, sėmiausi drąsos iš Jo santykio su Tėvu. Ir vis skambėjo ir skambėjo žodžiai: nebijok, aš su tavimi...

Trečiąją savaitę kontempliuojama Jėzaus kančia. Šv. Ignacas siūlo prašyti „skausmo, gailės ir gėdos, kad Jėzus eina kentėti dėl mano nuodėmių“. Kai jau susikaupiau kartu su Juo eiti į kančią, lydėti Jį kryžiaus kelyje pas Pilotą ir iki pat nukryžiuojimo vietos, Jėzus pažvelgė į mane kruvinu prakaitu išpiltu veidu ir pasakė: „Neik į kančią. Eik į meilę“. Vis dėlto „prisiprašiau“... Juk turiu pažinti, palydėti, išjausti! Tada Jėzus sutiko. Ir tai buvo tikrai Meilės, tikros ir nesavanaudiškos kelias. Nuolat klausdavau: o kur, Jėzau, slepiasi Tavo dievytė? Ir kaskart tartum naujai išgirdavau: GAILESTINGUME. Apie tai bylojo scena su Simonu Kirėniečiu, romėnų kareivių patyčios, mokinių išdavystės, minios kaltinimai. Viskas įgavo naują spalvą – Meilės – spalvą. Kentėjo Jėzus žmogus. Mylėjo Jėzus Dievas. Kai Jis buvo prikalta, kai Jį įžėdinėjo, Jo meilė vis labiau sklaidėsi. Ne kantrybė atlaikė kančią, bet meilė. O perversas šonas? Tas kraujas ir vanduo, tas malonės metas... Amžina valanda, dovanojanti pasauliui laisvę būti tuo, kuo esi. Laisvę klysti, nekęsti ar mylėti. Ir mano laisvę rinktis ir drauge žinoti, kad man atleista, kad esu laukiama ir apsupta nesibaigiančios Dievo meilės. Per šią savaitę supratau, kokį kryžių turiu nešti, kad tikrasis mano kryžius yra labiau mylėti.

Per ketvirtąją savaitę buvau kviečiama džiaugtis dėl prisikėlusio Kristaus „tokios didelės garbės ir džiaugsmo“. Apmąstydamą apaštalo misiją, vis klausiau savęs: „Tai kokia gi ta manoji misija? Gal turėčiau važiuoti į Afriką?“ Melsdamasi išgirdau Jėzų sakant: „Man reikia tavęs, o ne tavo darbo rezultatų“. Taip Jis dar sykį man patvirtino, kad ne veikti yra svarbiausia. Paskui sekė kontempliacijai atlikti ir meilei įgyti skirtas laikas. Įgijusi meilės tikėtojaus skraidyti visą likusį savo gyvenimą. Vietoje laukto „pakilau“ jausmo įgijau supratimą, ką reiškia žodžiai – meilė yra konkreti. Jaučiau paraginimą, kad turiu kruopščiai ir atidžiai tarnauti mylėdama, dirbdama, klausydamasi.

Kokį svarbiausią vaisių, kokią praktinę naudą gavau atlikusi Dvasines Pratybas? Atsakyti paprasta: atnaujintą ir sustiprintą ryšį sekti Kristumi.